

Ảo Tưởng về Sự Thống Trị của Phương Tây: Mơng Du đến Bờ Vực Thẳm

Bởi Frank , 8 Tháng 10 2026

Ảo Tưởng về Sự Thống Trị của Phương Tây: Mơng Du đến Bờ Vực Thẳm

Bởi Frank Dumon

Thế kỷ 21 đang ngày càng phơi bày một cách không thương tiếc một sự thật mà vẫn đang bị phủ nhận một cách co giắt tại các thủ đô phương Tây: thời kỳ thống trị thế giới của phương Tây không chỉ đang tàn lụi, mà đã chấm dứt một cách dứt khoát. Những gì chúng ta đang chứng kiến hiện nay không phải là một biến động tạm thời hay một "thách thức" đối với trật tự quốc tế, mà là một sự phân phối lại trọng lượng mang tính lịch sử. Các nền văn minh châu Á và các nền văn minh phi phương Tây khác không đột nhiên "trỗi dậy"; họ chỉ đang quay trở lại trọng lượng tự nhiên, mang tính lịch sử của mình trong trật tự thế giới. Mối nguy hiểm không nằm ở sự trở lại này, mà nằm ở việc phương Tây từ chối đối mặt với thực tế này.

Qua lăng kính của hai nhà quan sát sắc sảo – cựu nhà ngoại giao Singapore và Chủ tịch Hội đồng Bảo an Liên Hợp Quốc Kishore Mahbubani, và nhà phân tích địa chính trị Andrei Martyanov – hình ảnh một phương Tây đang mộng du về phía sự sụp đổ của chính mình trở nên rõ ràng một cách đau đớn. Đó là một phương Tây bị mù quáng bởi chủ nghĩa tự yêu bản thân, falsifies lịch sử của chính mình, tiến hành chiến tranh như chính sách đối ngoại chính, và được lãnh đạo bởi một tầng lớp chính trị mà, theo lời của Martyanov, "hèn nhát, thiếu hiểu biết về thực tế của bạo lực có tổ chức, và sẽ trốn vào các "[khu cộng đồng khép kín](#)" trong khi xã hội xung quanh họ sụp đổ."

Bài viết này mổ xẻ những lời dối trá tuyệt vọng mà quyền bá chủ phương Tây hiện tại đang dựa vào, và phác họa thực tế không thể tránh khỏi của một thế giới đa cực.

Sự Kiêu Ngạo của "Sự Kết Thúc của Lịch Sử"

Để hiểu sự mất phương hướng hiện tại của phương Tây, chúng ta phải quay trở lại điểm ngoặt tâm lý: sự kết thúc của Chiến tranh Lạnh vào khoảng năm 1990. Phương Tây đã ăn mừng sự sụp đổ của Liên Xô như một chiến thắng tối hậu, đạt được mà không bắn một phát súng nào. Trong sự hưng phấn đó nảy sinh sự kiêu ngạo trí tuệ được tóm tắt trong khái niệm "Sự Kết Thúc của Lịch Sử" của [Francis Fukuyama](#). Giả định là nền dân chủ tự do phương Tây là trạm cuối cùng của sự tiến hóa chính trị của loài người. Cuộc đấu tranh đã kết thúc. Phương Tây đã "thành công".

Sự kiêu ngạo này đi kèm với một sự mù chữ nhân khẩu học đáng kinh ngạc. Phương Tây chỉ chiếm 12% dân số thế giới. 88% còn lại sống bên ngoài phương Tây. Tuy nhiên, vào những năm 1990, phương Tây đã dễ dàng giả định rằng phần còn lại của thế giới bị cam chịu – hoặc nên hạnh phúc – trở thành bản sao của phương Tây. Đó là một thế giới quan ra lệnh: "Chúng tôi đã đạt đến đỉnh cao, chúng tôi không cần phải đấu tranh nữa. Các người phải thích nghi."

Kishore Mahbubani, người đã trải nghiệm bầu không khí tự mãn này tại Harvard vào năm 1991-1992, gọi đây là một sai lầm chiến lược có quy mô sử thi. Trong khi phương Tây ngủ trong trạng thái hôn mê tự chọn của sự ưu việt, phần còn lại của thế giới đã thức dậy. Trung Quốc, bắt đầu chương trình hiện đại hóa vào năm 1979, và Ấn Độ, thay đổi hướng đi vào đầu những năm 1990 sau một cuộc khủng hoảng kinh tế nghiêm trọng, đã bắt đầu những chuyển đổi kinh tế ấn tượng nhất trong lịch sử loài người.

Điều quan trọng là phải lặp lại cách diễn đạt của Mahbubani: nền văn minh Trung Quốc đã tồn tại 4.000 năm. 40 năm phát triển kinh tế và xã hội gần đây ở Trung Quốc là 40 năm *tốt nhất* trong 4.000 năm lịch sử Trung Quốc. Phương Tây, bị mù quáng bởi các giáo điều ý thức hệ của chính mình, không thể hiểu được điều này. Giả

định của phương Tây là thành công là không thể nếu không có các cấu trúc dân chủ phương Tây. Sự bất hòa nhận thức này vẫn đang ngăn cản phương Tây đối xử với Trung Quốc và Nam bán cầu như những đối tác bình đẳng, thay vì như những thuộc cấp đưa ra những lựa chọn sai lầm.

Bá Chủ "Trigger-Happy": Ném Bom như Chính Sách Đối Ngoại

Bên cạnh sự kiêu ngạo trí tuệ, phương Tây đã phạm một sai lầm chiến lược thứ hai, thậm chí còn đẫm máu hơn: việc bình thường hóa bạo lực quân sự như một công cụ để áp đặt "các giá trị". Ở phương Tây tồn tại một huyền thoại dai dẳng rằng nền văn minh phương Tây là nền văn minh hòa bình và chính trực nhất. Tuy nhiên, dữ liệu kể một câu chuyện khác biệt một cách ghê rợn. Sau Chiến tranh Lạnh, phương Tây trở nên "**trigger-happy**" (thích bóp cò).

Ảo tưởng rằng dân chủ và chủ nghĩa tự do được lan truyền tốt nhất bằng bom đã phá hủy hàng triệu sinh mạng. Mô hình này bắt đầu vào cuối những năm 1990. Các cuộc ném bom của NATO vào Belgrade năm 1999, dưới chiêu bài bảo vệ dân chúng của Nam Tư cũ, là một sự vi phạm trắng trợn luật pháp quốc tế. Hiến chương Liên Hợp Quốc – nền tảng của "trật tự dựa trên luật lệ" mà chính phương Tây đã đào tạo – chỉ cho phép sử dụng vũ lực trong hai trường hợp: tự vệ hoặc với sự ủy nhiệm của Hội đồng Bảo an Liên Hợp Quốc. Các cuộc ném bom Nam Tư không đáp ứng cả hai.

Khi một công tố viên của Tòa án Hình sự Quốc tế về Nam Tư vào thời điểm đó dám đặt câu hỏi về tính hợp pháp của hành động này, áp lực lên người này là rất lớn. Phương Tây đòi hỏi sự tuân thủ, không phải sự chính trực pháp lý. Phần còn lại của thế giới đã quan sát và học được: luật pháp quốc tế chỉ áp dụng cho kẻ yếu, không áp dụng cho bá chủ.

Xu hướng phiêu lưu quân sự này đạt đỉnh điểm trong cuộc xâm lược Iraq năm 2003. Cuộc chiến này cũng bất hợp pháp, không được Hội đồng Bảo an Liên Hợp Quốc ủy nhiệm, và dựa trên những lời dối trá có thể chứng minh về vũ khí hủy diệt hàng loạt. Mahbubani chia sẻ một giai thoại tiết lộ từ thời đó: trong một bữa trưa tại một câu lạc bộ độc quyền ở New York năm 2002, một doanh nhân Mỹ thành đạt đã từ chối rượu vang Pháp vì Pháp phản đối chiến tranh ở Iraq. Điều này tiết lộ một khát khao chiến tranh sâu sắc, đáng lo ngại bắt nguồn sâu xa trong tâm lý phương Tây, vượt xa các vòng tròn tân bảo thủ.

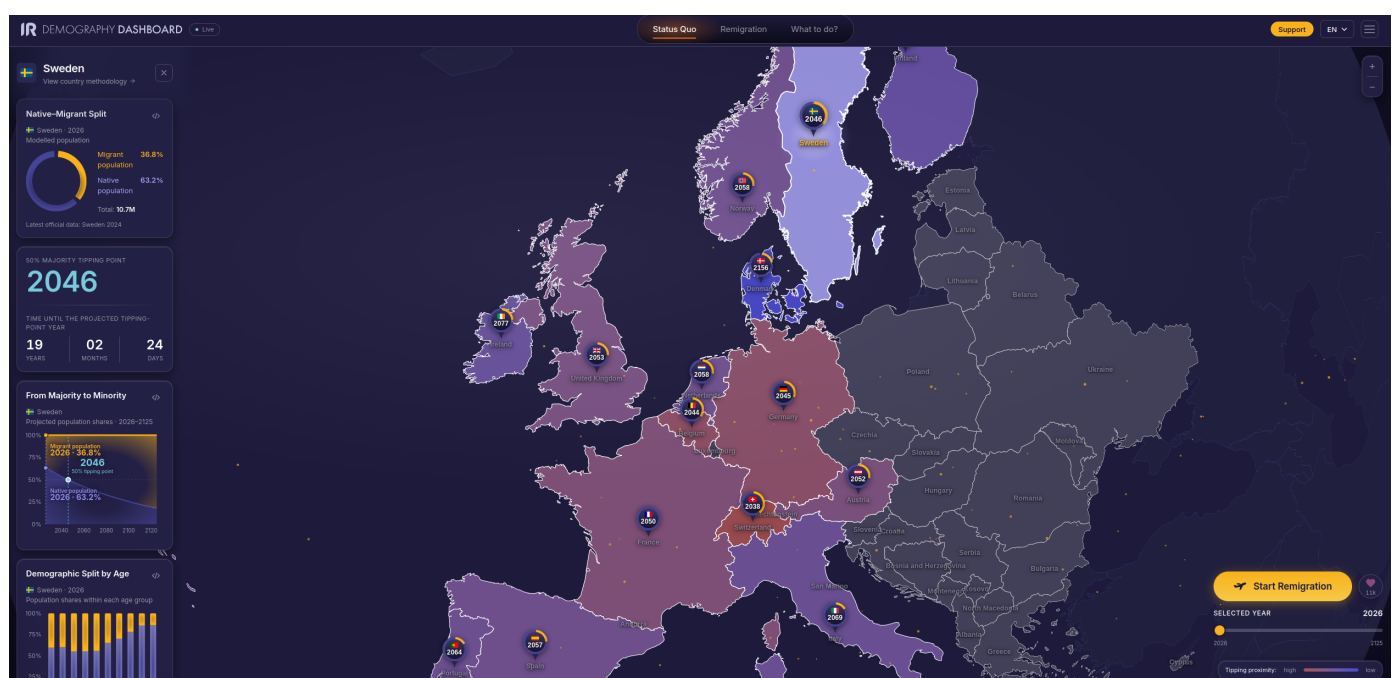
Những bài học từ Iraq đã không được rút ra. Can thiệp vào Libya năm 2011 do Pháp và Vương quốc Anh lãnh đạo là một tội ác tiếp theo. **Muammar Gaddafi chắc chắn là một nhà độc tài, nhưng dưới sự cai trị của ông, Libya được hưởng mức**

sống cao nhất ở châu Phi: thu nhập được đảm bảo, chăm sóc sức khỏe, giáo dục và hòa bình. Phương Tây đã ném bom đất nước, tạo ra một nhà nước thất bại, để lại một khoảng trống quyền lực được lấp đầy bởi các mạng lưới khủng bố, và sau đó rửa tay trong sự vô tội. Ở phương Tây hầu như không có sự phản ánh về câu hỏi: "Các người đã giết bao nhiêu người? Các người đã phá hủy bao nhiêu cuộc đời bằng cách trở nên quá trigger-happy?" Sự mù quáng đạo đức này là nguyên nhân trực tiếp dẫn đến sự mất lòng tin của Nam bán cầu vào phương Tây.

Tự Sát Nhân Khẩu Học và Chủ Nghĩa Tinh Hoa Hèn Nhát

Trong khi phương Tây gieo rắc hỗn loạn bên ngoài biên giới của mình, cấu trúc nội bộ của nền văn minh châu Âu đang sụp đổ. Andrei Martyanov chỉ ra một thực tế mà các phương tiện truyền thông chính thống phương Tây liên tục đàn áp hoặc gạt bỏ như "cực đoan": sự biến đổi nhân khẩu học của châu Âu. Đây không phải là vấn đề "phân biệt chủng tộc" khi đối mặt với những sự thật này; đó là vấn đề của ý thức xã hội học và lịch sử về thực tế.

Dữ liệu, được phân tích trong số các viện khác bởi [nghiên cứu nhập cư Thụy Điển](#) được trích dẫn bởi [Christopher Caldwell](#), chỉ ra một xu hướng không thể đảo ngược: ở nhiều quốc gia châu Âu, các nhóm dân số bản địa sẽ [trở thành thiểu số](#) tại quê hương lịch sử của chính họ vào giữa thế kỷ này. Các quốc gia như Pháp và Thụy Điển đang trải qua một sự biến đổi trong đó dân số gốc có nguy cơ trở thành "khách" trong chính ngôi nhà của họ.

Nhấp vào bản đồ để biết thêm chi tiết

Martyanov đặt câu hỏi một cách sắc bén: dân số bản địa ở một quốc gia ở châu Phi, Ấn Độ hoặc Bangladesh sẽ phản ứng thế nào nếu một khối lượng lớn người nhập cư châu Âu di chuyển đến đó, tạo thành đa số nhân khẩu học, và gạt văn hóa và tôn giáo địa phương ra bên lề? Sẽ có sự kháng cự một cách đúng đắn. Con người, về bản chất, là những sinh vật bộ lạc gắn bó với đất đai, lịch sử và văn hóa của họ. Tuyên bố rằng những thay đổi nhân khẩu học này là "làm giàu" là một lời dối trá không tưởng được tầng lớp chính trị rao giảng, trong khi chính họ sẽ không gánh chịu hậu quả.

Các nhà lãnh đạo chính trị châu Âu, theo cách diễn đạt trực tiếp của Martyanov, là "những người vận hành chính trị" chỉ có một mục tiêu: duy trì quyền lực. Dù là trung tâm hay phe đối lập được gọi là "dân túy", sự khác biệt chỉ là bề ngoài. Họ biết rằng chính sách nhập cư không giới hạn và hy sinh văn hóa của họ là không thể duy trì, nhưng họ giả định rằng cá nhân họ được an toàn. Họ sẽ rút lui vào các khu cộng đồng khép kín được bảo vệ, được bảo vệ bởi an ninh tư nhân, trong khi các trung tâm đô thị của châu Âu gánh chịu gánh nặng của bất ổn xã hội, các xã hội song song và mất đi sự gắn kết.

Pháp là một ví dụ điển hình về điều này. Với các ước tính chỉ ra một tỷ lệ đáng kể dân số không có ý định hòa nhập, mà thay vào đó từ chối các giá trị cộng hòa Pháp để ủng hộ bản sắc văn hóa và tôn giáo của riêng họ, hòa bình xã hội là một quả bom hẹn giờ. Tầng lớp chính trị phản ứng không phải bằng tầm nhìn, mà bằng đàn áp (như triển khai "các đơn vị đặc biệt" chống lại công dân của chính mình) hoặc bằng thậm chí nhiều demagoguery hơn. Họ thiếu hiểu biết về bản chất của bạo lực có tổ chức và sụp đổ xã hội, và nghĩ rằng hùng biện của họ có thể ngăn chặn thực tế vật lý. Đó là một tính toán sai lầm chết người.

Mất Trí Nhớ Lịch Sử và Sự Xuyên Tạc Mặt Trận Phía Đông

Xu hướng phương Tây bẻ cong thực tế theo nhu cầu của chính mình cũng mở rộng đến sử học. Bản chất tự yêu của phương Tây đòi hỏi nó luôn là anh hùng, hoặc ít nhất là trọng tài tối cao của thiện và ác. Điều này dẫn đến sự xuyên tạc có hệ thống về Thế chiến thứ hai.

Một câu chuyện dai dẳng và nguy hiểm hiện đang được quảng bá trong các phương tiện truyền thông phương Tây và các vòng tròn chính trị là nỗ lực gạt bỏ vai trò của Liên Xô trong việc đánh bại Đức Quốc xã, để ủng hộ một câu chuyện tập trung vào Ba Lan hoặc Ukraine. Tuy nhiên, các sự kiện là không thể chối cãi và được các nhà sử

học quân sự nghiêm túc trên toàn thế giới công nhận: khoảng 80% tổn thất quân sự của Đức trong Thế chiến thứ hai đã phải chịu ở Mặt trận phía Đông.

Chính Hồng quân đã bẻ gãy xương sống của Wehrmacht. Chính dân số Liên Xô đã phải thương tiếc 27 triệu người chết, một sự hy sinh không thể tưởng tượng được trong trí tưởng tượng phương Tây. Tuy nhiên, thực tế lịch sử này đang bị đàn áp hoặc viết lại một cách tích cực trong khí hậu địa chính trị hiện tại. Tại sao? Bởi vì công nhận vai trò trung tâm của Nga (như là hạt nhân của Liên Xô cũ) trong việc đánh bại chủ nghĩa phát xít không phù hợp với câu chuyện hiện tại mô tả Nga như một mối đe dọa hiện hữu, không bị kiểm chế, phải bị cô lập.

Khi những sự thật lịch sử này nổi lên trên các nền tảng như YouTube hoặc trong các phương tiện truyền thông thay thế, phản ứng của cơ sở phương Tây là có thể dự đoán: kiểm duyệt ngay lập tức, hoặc kích động các bình luận làm giảm nhẹ đóng góp của Liên Xô và chuyển trọng tâm sang giải phóng phương Tây hoặc nạn nhân Đông Âu. Đây không chỉ là một sự xúc phạm đối với hàng triệu người chết ở Mặt trận phía Đông; đó là triệu chứng của một nền văn minh đã mất đi thẩm quyền đạo đức của chính mình và do đó phải thao túng lịch sử để biện minh cho các chính sách hiện tại của mình. Như Martynov nói: "Họ đã nói dối với chính mình và thế giới quá lâu đến nỗi họ không còn biết sự thật là gì."

Sự Siết Cổ Thắt Chế: IMF, Ngân hàng Thế giới và Ảo tưởng về Kiểm soát

Quay trở lại phân tích của Mahbubani, chúng ta thấy rằng sự thống trị của phương Tây không chỉ được bảo vệ về mặt quân sự và nhân khẩu học, mà còn về mặt thể chế. Phương Tây tuyên bố tin vào chế độ nhân tài: người giỏi nhất cho công việc, bất kể chủng tộc, sắc tộc hay nguồn gốc. Đây là một nguyên tắc cao quý, nhưng trong thực tiễn quản trị toàn cầu, đó là một trò hề.

Hãy lấy hai tổ chức kinh tế quốc tế quan trọng nhất: Quỹ Tiền tệ Quốc tế (IMF) và Ngân hàng Thế giới. Về lý thuyết, các tổ chức này phục vụ toàn bộ thế giới. Trong thực tế, có một quy tắc bất thành văn nhưng sắt đá: giám đốc IMF phải luôn là người châu Âu, và chủ tịch Ngân hàng Thế giới phải luôn là người Mỹ.

Đây không chỉ là một truyền thống; đó là sự loại trừ có cấu trúc. Trong đỉnh cao của cuộc khủng hoảng tài chính năm 2008, khi các nền kinh tế phương Tây đứng bên bờ vực thẳm và cần sự hỗ trợ của các nền kinh tế mới nổi một cách tuyệt vọng, tại hội nghị thượng đỉnh G20 ở London dưới sự lãnh đạo của Gordon Brown, người ta đã long trọng hứa rằng các nhà lãnh đạo của các tổ chức này sẽ được chọn trên cơ sở công lao (chế độ nhân tài) từ nay trở đi. Đó là năm 2008. Bây giờ, vào năm 2026, chúng ta

đã 18 năm sau đó. Và vẫn còn 88% dân số thế giới không đủ điều kiện để lãnh đạo các tổ chức "toàn cầu", chỉ vì nơi sinh của họ.

Việc từ chối chia sẻ quyền lực này là thiển cận và không khôn ngoan. Đó là một nỗ lực tuyệt vọng để duy trì kiểm soát một thế giới đã thay đổi từ lâu. Những quyết định này, được đưa ra bởi một số ít các nhà ngoại giao phương Tây sau cánh cửa đóng kín, cuối cùng sẽ ám ảnh phương Tây. Làm sao phương Tây có thể mong đợi Nam bán cầu tôn trọng "trật tự dựa trên luật lệ" khi các quy tắc của trật tự đó được thiết kế rõ ràng để duy trì các đặc quyền của phương Tây? Uy tín của các tổ chức này đã bị xói mòn, điều này đã trực tiếp góp phần vào việc tạo ra các lựa chọn thay thế như Ngân hàng Phát triển Mới (NDB) của các nước BRICS và mở rộng liên minh BRICS itself.

Thực Tế Đa Cực Không Thể Tránh Khỏi

Sự kết hợp của các yếu tố này – xói mòn nhân khẩu học, vượt quá giới hạn quân sự, chủ nghĩa xét lại lịch sử và sự cứng nhắc thể chế – tạo ra một cơn bão hoàn hảo cho phương Tây. Thế giới không còn đơn cực, và nó cũng sẽ không lưỡng cực. Nó là đa cực, và thực tế này được thúc đẩy bởi toán học, nhân khẩu học và các quy luật kinh tế, không phải bởi sự chấp thuận của phương Tây.

Sự trở lại của châu Á, với Trung Quốc và Ấn Độ là tâm điểm, nhưng cũng với sự trỗi dậy năng động của Đông Nam Á, là một sự điều chỉnh của sự bất thường lịch sử của hai thế kỷ qua. Trong "thế kỷ nhục nhã" và thời kỳ thuộc địa tiếp theo, sự giàu có và quyền lực toàn cầu được tập trung vào một góc nhỏ của thế giới. Sự tập trung đó là một ngoại lệ, không phải là quy tắc. Sự phân phối lại hiện tại là một sự trở lại với chuẩn mực lịch sử.

Đối với phương Tây, có hai con đường. Con đường thứ nhất là con đường điều chỉnh đau đớn. Điều này đòi hỏi phương Tây từ bỏ chủ nghĩa tự yêu bản thân, ngừng các can thiệp quân sự, đối mặt với lịch sử của mình một cách trung thực, và học cách ngồi vào bàn đàm phán như một người bình đẳng giữa những người bình đẳng, không phải như một giáo viên đang giảng bài cho những học sinh kém may mắn hơn. Nó đòi hỏi sự công nhận rằng an ninh trong thế kỷ 21 không thể đạt được bằng cách phá hoại an ninh của người khác (như Nga hoặc Trung Quốc).

Con đường thứ hai là con đường sụp đổ thảm khốc. Nếu phương Tây tiếp tục bám vào ảo tưởng rằng nó có thể tiếp tục thống trị thế giới thông qua các lệnh trừng phạt, chiến tranh ủy nhiệm và demagoguery, nó sẽ chỉ mở rộng khoảng cách với phần còn lại của thế giới. Những "lời dối trá tuyệt vọng" cuối cùng sẽ không còn được tin, ngay cả bởi dân số của chính nó. Tầng lớp chính trị ẩn mình sau các bức tường của mình cuối cùng sẽ thấy rằng những bức tường đó không thể chống lại các lực lượng lịch sử

mà họ đã bỏ qua.

Kết Luận: Sự Kết Thúc của Vùng An Toàn

[Kishore Mahbubani](#) bắt đầu lập luận của mình bằng một lời xin lỗi chân thành: nếu lời nói của ông cảm thấy không thoải mái, đó là cần thiết. Vì nếu chúng ta không bị đưa ra khỏi vùng an toàn của mình, chúng ta sẽ không hiểu thế giới đang đến. [Andrei Martyanov](#) nói thêm rằng sự khó chịu này không chỉ là trí tuệ, mà là hiện sinh. Những lời dối trá được dệt sâu vào cấu trúc của xã hội phương Tây đến nỗi việc gỡ rối chúng sẽ rất đau đớn.

Đối với các nhà quan sát, nhà văn và công dân muốn đối mặt với thực tế, nhiệm vụ là rõ ràng: chúng ta phải ngừng nhai lại tuyên truyền phương Tây. Chúng ta phải nêu tên các sự thật lịch sử, từ các nạn nhân của Mặt trận phía Đông đến các thành phố bị tàn phá của Trung Đông. Chúng ta phải công nhận rằng thế giới không chờ đợi chúng ta cứu nó, mà nó đang tự tổ chức lại, có hoặc không có sự tham gia của phương Tây.

Nhiều năm đạo đức giả và bạo lực của phương Tây đã dẫn đến sự sụp đổ của phương Tây, những người đã mất đi sự thống trị chính trị của mình mãi mãi. Có lẽ họ có thể tập hợp sự khôn ngoan để tìm một vị trí xứng đáng trong một thế giới mà nó không còn sở hữu, nhưng trong đó nó phải học cách sống.

<https://youtu.be/M42GT-oPXYy>